

בס"ד
לפרומ/ תמר שילה

בְּבֶטֶן אֲנִי
עוֹמְדוֹת קְלוּעוֹת צְמוֹת
חֲמֵשׁ בְּנוֹת שִׁילְדוֹ לְנוּ.
אֶת בְּסוּפֵן סוּפְרֵת
אֶפֶק וְעוֹד אֶפֶק
מִחֲשֶׁבֶת הַיֵּן
נִגְמַר בֵּית
הַיֵּן מִתְחִיל.
אִמָּא שְׁלַךְ מִנִּיחָה מֵאַחֹר
מֵרֶק עַל הַשְּׁלִחַן
וּבְכָל הַמְטוֹת גְּלוּת

ב.
תֵּל אַבִּיב הֵיְתָה לִי טִבְעַת
עֲנֹדְתִי אוֹתָהּ לְאַצְבָּעֶךָ
בְּיָדַיִם רִיקוֹת.
אִשָּׁה לְבָנָה בִּיּוֹם שֶׁל חוֹל
וּבְכָל זֹאת
הַתְּקַדְשָׁנוּ.
הַשְּׁמֵשׁ זָרַח לָךְ
כָּל אוֹתוֹ הָעָרֵב
לְבָנָה
וְכָל הַיָּמִים שֶׁהָיוּ
בֵּינֵנוּ
נִצְבּוּ אוֹרְחִים
וְהַשִּׁיקוּ לַחַיִּים.
אֲנִי לֹא שְׁבַרְתִּי הַכּוֹס
אוֹתוֹ עָרֵב
לֹא שְׁבַרְתִּי

אותו יום

רק לחיים לחיים

ג.

גן עדן נשם בעזבונו

להט השמש המתהפכת

גרש אדם

עץ, ושיח

ובכל בקר השכמנו

לקרא הנני

ד.

בתקרות הסתכלת

בתקרות שלא זזו

שמי אירופה קפואים

מעל מטתנו אור חשמל צהב

וכמו בפולין לא חמם השמש

שכבת בבקר והבטת

מהשמים לא השיבו

לה. ומביתך

לא הגיע אות

ה.

אמא מתה ברעב, אמרת

ואכלת עצמך בכל יום

חתיקה ועוד

חתיקה

לא נשאר לי ממך

האצבע והטבעת

נהרות ענקים שהיו בך

הטביעו החדר השנה

המטבח

הלחם, הפרות היבשים

הטביעו הרחוב

ע"ש הרב קלישר

כְּשֶׁחֲדָלוּ נִשְׁאֲרַת חֲרָבָה

.ו.

בְּקוֹעָה

חִלְמַת בְּלָהָה

עֲטוּפָה בְּסִגְלָה שְׁלֵךְ

מֵהַרְתָּ אֶל בֵּית הַיְלָדִים

שְׁאֲרִית גּוֹפֶךְ הַבְּהוּל

נוֹתֵר בְּסֻדִּין.

חֲתוּלָה

אֶת נוֹהֶמֶת גַּם בְּשָׁנָה

מִגְרָגְרַת בְּשִׁקְט שְׁאֲרִיּוֹת ייִדִישׁ.

אֲנִי מִבְּקֵשׁ לְבָנוֹת בְּשִׁבְלֵנוּ

כֶּסֶף, וְשִׁלְחֹן, וְאָרוֹן

אֲבָל לּוֹמְז'ה הַשְּׁרוּפָה מִמְּשִׁיכָה

לְבַעַר בְּקִירוֹת בֵּיתֵנוּ.

אֶת קֶמָה עֲטוּפָה

הַיְלָדוֹת

.ז.

פְּרוֹמְקָה מֵרַצ'יִנוֹבִסְקִי אֶתְ

שְׁנֵי־דְרִית אֶמְתִּית

לְמָה אֶת לֹא סוֹלַחַת

לְאֲבִיךָ. הוּא לֹא הַתְּכַוֵּן

לְמוֹת צְעִיר

כּוֹעֶסֶת פְּרוֹמְקָה

אֶת זְקֵנָה מִגִּיל צְעִיר

אֲבָל הוּא לֹא הַתְּכַוֵּן לְמוֹת כָּךְ

בֵּין פֶּסַח לְשִׁבּוּעוֹת

וְעֲצֻמוֹתֵינוּ אֲרָכוֹת מִגִּיעוֹת אֲלֵיךְ לְמִטָּה בְּמִשְׁקֵךְ

דוֹפְקוֹת בְּדָלֶת

פֶּתַחִי לִי פְּרוֹמְקֵתִי

פֶּתַחִי לְאֲבָא

אִיפֹה לְהַנִּיחַ אֲרָגַז הַכְּלִים

סיימי לתפור פרומקה
הניחי הסירים של שבת
הנה גדלת יפה ונחושה
בזרועות אביר שבשמים
העצמות בקשו אותך פרומקה
מעל המים הזידונים הושטת יד
משית אותו שוכב בתבה
הגואל שלך נפטר צעיר פרומקה
ובכל זאת הים נבקע לך

ח.

תושיה היא
תכונה חשונה ליהודים
בכל מקום שהם
אמרה.
אל תלה יחף.
אל תצא רטב.
סגר את הדלת שלא יכנסו שרצים.
שים כיפה.
לך לבית הכנסת.
לך לישן, אתה חור מעיפות.
אל תמסר שטחים מארץ ישראל.
שלא תעז למסר שטחים מארץ ישראל.

ט.

בגיל שלך כבר לא מתים
את שומעת טוב יותר עכשו
או שצריך לצעק לך
סבתא